

Bij het hooren van Uwe namen dringt aan een iegelijk onzer zich de gedachte op aan hetgeen Gij zoowel voor Vaderlandsche Geschiedenis, Oudheidkunde en de Historie der Letteren in het algemeen, als voor de verbreiding van den roem der Nederduitsche Poëzij bij andere Natiën, gedaan hebt. Dankbaar voor de uitnemende proeven van geleerdheid, schrandtheid, vernuft en smaak, welke wij reeds aan U allen, Mijne Heeren, nieuw benoemde Leden en Korrespondenten der Tweede Klasse, verschuldigd zijn, voegen wij onzen wensch hiernevens, dat Uwe verbindtenis met onze Instelling moge strekken, om den roem van echt vaderlandsche kennis en kunst te verhoogen, en alzoo, naar het voorschrift van ons Reglement, te bevorderen „den voorspoed en de glorie van het Rijk.” Gij allen zijt geroepen, de plaatsen van waardige mannen te vervangen, die vroeger onder en met ons hebben zamengewerkt tot het ééne groote doel van onze Stichting; Gij vereert met ons hunne nagedachtenis, en het is voor U zoowel als voor ons, een aandoenlijke pligt, neen, het is eene behoefte, hun beeld ons voor den geest te brengen, en in dit heiligdom van wetenschap en kunst, waar zij zoo dikwerf hunne gaven offerden, met dankbare erkentenis tot hunnen lof te spreken.

Het is altoos eene teedere zaak, de verdiensten van afgestorvenen onderscheidenlijk te vermelden, vooral wanneer dezelve zich tot vakken bepalen, waarin de Spreker vreemdeling is; maar dubbel moeilijk wordt deze taak, wanneer persoonlijke kennis niet eenigzins te hulpe komt, en het is juist dit, hetwelk mij ten aanzien van de meesten der overledenen ontbreekt. Intusschen wordt het moeilijke in dezen daardoor verminderd, dat ik meestal namen heb te vermelden, welker luister een' ieder in de oogen straalt, en waarvan het uitspreken alleen, ook den mingeoefenden, de uitstekende verdiensten van hen voor den geest brengt, die dezelve eens hebben gedragen.

Zulk een man was **CORNELIS LOOTS**, de waardige navolger van

VONN

VONDEL, sedert het begin dezer eeuw een der steraden van den Nederlandschen zangberg, wiens vermaardheid als dichter met den letterkundigen roem van onze Natie verbonden blijven zal, zoolang men prijs stelt op waarheid en schoonheid in poëzij. Indien men een voorbeeld begeert van hetgeen ware dichterlijke genie vermag; hoe zij door geene ongunstige omstandigheden in hare werking belemmerd en teruggehouden wordt, maar door eigen kracht zich den weg baant die haar voegt; hoe zij het gebrekkige van opleiding en oefening zoo al niet vergoedt, althans verzacht en vermindert, en zich eene heerschappij over de taal weet eigen te maken, die grondige studie vaak achter zich laat; hoe zij nieuwe denkbeelden schept, de voorwerpen van eene nieuwe zijde bescouwv, dezelve onder nieuwe beelden en vormen voorstelt, met nieuwe verwen tooit, en alzoo het merk van oorspronkelijkheid op hare gewrochten drukt — men vestige het oog op LOORS, en volge hem van uit zijne eenvoudige ouderlijke woning, tot dat hij zijn Vaderland door zijne zangen opgetogen hield. Die zangen dragen wel de onmiskenbare blijken, dat de Dichter een Nederlander is, afkomstig van een vrij en onafhankelijk voorgeslacht, ja de Amsterdammer, die met warme liefde aan de stad zijner geboorte en woning hangt, valt daarin duidelijk te onderscheiden, en echter is oorspronkelijkheid dermate het heerschend karakter van zijne poëzij, dat ook de niet Nederlander ze daarom waarden en bewonderen zal. Met dezen dichterlijken aanleg was zeer naauw verbonden het ronde, vrije en opgeruimde van zijne geaardheid, dat hem zelden verliet, en hem, op zijnen, niet altoos effen weg steunde en sterkte, waarop hij vaak te worstelen had, niet met groote wederwaardigheden, die door hare verhevenheid zelve in staat zijn de ziel op te heffen, terwijl zij haar dreigen neder te drukken, maar met die kleine en alledaagsche verdrietelijkheden, die den geest zoo ligtelijk kunnen verduisteren, het gemoed ontstemmen, en de kracht voor edele werkzaamheid verlammen.

Hoe LOOTS zijn kunstvermogen aan de opluistering van al wat groot

B 3

en

en edel is toewijde, daarvan kunnen zijne rijke dichtbundels getuigen; dit erkennen dankbaar zoo vele voortreffelijke Stichtingen van deze stad, welker voorganger hij was bij onderscheidene plegtige gelegenheden. Ook onze Instelling heeft, bij de viering van haar vijf en twintig jarig bestaan, in hem een' waardigen tolk gevonden, en gedurende de zes en twintig jaren van zijn Lidmaatschap zich dikwijls mogen verkwikken met de geurige vruchten van zijn talent. Gelijk het vuur der jeugd hem opwekte, de grootfche daden en lotgevallen van het voorgeslacht te bezingen, waardoor hij meer dan ééne lauwer won, zoo voelde hij zich als man veelal gestemd, de belangrijke gebeurtenissen van zijnen leeftijd tot de stof van zijne poëzij te maken. Hij was het, die bij de aanwezigheid van Zijne Majesteit als Souvereine Vorst in de gecombineerde Vergadering der Klasfen van het Instituut in 1816, *de herstelling des Vaderlands* in een dichtstuk verheerlijkte; die daarna in onderscheidene Zittingen *de Overwinning der Nederlanders bij Palembang, den Doop des vierden Zoons van Z. K. H. den Prins van Oranje; het behoud van het Muiderflot; het uitrijzen van schepen door het Willems Kanaal* bezong; die de nagedachtenis van den edelen FRITH huldigde, en in 1822 toonde, dat de strijd, op den klasfiken bodem van *Griekenland* gevoerd tegen dwingelandij en barbaarschheid, hem ter harte ging, door de voorlezing van een vers op *het in brand fteken van het fchip van den Kapitein-Pacha door een Griekfchen brander*. In twee Openbare Vergaderingen trad hij op als Spreker, en fchilderde in krachtige regelen *Europa bij den uchtendflood der 19de eeuw*, en *het vooroordeel*, terwijl hij in vele gewone zamenkomsten doorgaans algemeene onderwerpen behandelde. Behalve deze werkzaamheden heeft de Heer LOOTS het Instituut meermalen verplicht door het belangrijk deel, dat hij aan onderscheidene Kommissien, bepaaldelijk aan die over het Muiderflot, genomen heeft, en bij zijn zeldzaam dichtvermogen, de herinnering van gediensfigheid, opregtheid en vriendschap nagelaten onder allen die hem gekend hebben. In een' zeventig-

tigjarigen ouderdom stond hij daár met eene witbefneeuwde kruin, maar met een hart, dat van jeugdig vuur voor al wat groot en goed is, blaakte. Vereerd door het Lidmaatschap van alle geleerde Instellingen onzes Vaderlands, en door 's Konings gunst bestraald, eindigde hij zijn leven op den 10den October des vorigen jaars. Zijn vriend, ons waardig Medelid, de Heer J. DE VRIES, sprak aan zijn graf als uit ons aller naam, eenige weinige maar treffende woorden, die Gij allen, Mijne Heeren, als eene welverdiende hulde aan den afgestorvenen, voorzeker met innig welbehagen gehoord of gelezen hebt.

Offchoon wij niet dan zijdelingsche kondfchap hebben ontvangen wegens het afsterven van ons Medelid, den Heer LOUIS DIEUDONNÉ JOSEPH DEWEZ, in leven Inspecteur der Belgifche Athenaea en Collegien te *Brusfel*, zoo acht ik mij nogtans gehouden, daarvan hier te gewagen. De 27te October des vorigen jaars was de sterfdag van dezen Geleerde, die een' vier en zeventig jarigen ouderdom bereiken mogt. De wereld heeft in hem eenen man van uitgebreide kennis en van eene zeer gematigde denkwijze verloren. Wat DEWEZ als Geschiedkundige was, dat bewijst inzonderheid zijne *Histoire de la Belgique*, een werk, dat omtrent de kennis van de vroegere tijdvakken onzer Gefchiedenis, vóór KAREL V, en vóór den Belgifchen opstand van 1789 en 1790, zoo vele verdienften bezit, dat men daarvan bezwaarlijk de wedergade vinden zal. Sedert het jaar 1816 was DEWEZ als Lid der Tweede Klasse aan het Instituut toegevoegd, doch van eenige werkzaamheid te dienfte van onze Stichting is mij niets gebleken.

Indien ik gehouden ware, en de bevoegdheid bezat, om de letterkundige verdienften van den man naar waarde in het licht te stellen, wiens overlijden op den dood van het straks vermeld Medelid gevolgd is, zoo zou ik den toon van eene lofredre bezwaarlijk kunnen vermijden, daar zoo vele en zoo fchitterende gaven als hem verfierden, slechts zelden in ééne mensch vereenigd gevonden worden. Gij gevoelt, Mijne Heeren, dat